

Szondy-Adorján György

MÁSHOL

Egyre lejjebb marja magát az éj,
elnyújtva hűlő tagjait az utcák
hosszain, ahol most kigyúl a fény,
lámpatestek takarásában ugrál

remegve, bár innen nem látni azt,
mintha a városlakó lelkek belső
lángjai pislákolnának vigaszt
gyújtó őrüzeikkel. Menyivel több,

egyszerűbb a nappal: fölkel a csillag.
És ahol addig volt, csupán a színek
emléke marad sajtó feketében,

talán inkább máshol élne, lepillant
olykor, majd társtalan hagyja a szívet
és készen a reményt: nélküle mégsem.

ŐSZ PETERDI HÁZA

Valaha erről a fáról elröppent egy madár,
emlékszem, láttam őt körözni, majd
eltűnni az ághegyek felett, arrébb, az
téglaszín némaság ház volt egykor,
eperhabbal és mákos bejglivel kínáltak
ott, ahogy a ritka vendéget szokás,
a tágas szobáknak kevés volt a morzsa,
ültem a Manner-zongora rózsafa székén,
a pörgő ülökén szerettem a forgást,
s míg elfogyott a hab és a mákszemek

édes íze a számban, bámultam a falon
azt az eleven képet, amit egy nagybányai
növendék festhetett, most látom a falba
vájtt ablak tört üvegén túl csak a táj él,
ahol eltűnt az a madár az ághegyek felett.

Parkőrbot, 2019 (részlet)
(bronz, réz)